Οι λύσεις δεν θα έρθουν ούτε από την καταστολή, ούτε από τον κανιβαλισμό και σίγουρα ούτε από το να φάμε μεταξύ μας τις σάρκες μας. Ας μην δώσουμε για άλλη μια φορά την ικανοποίηση στα αφεντικά να γελάνε για τις μεταξύ μας συγκρούσεις, αλλά ας σκεφθούμε στην κατεύθυνση της οργάνωσης του αγώνα εναντίον τους. Οι καταλήψεις κτηρίων για τη δημιουργία κοινοτικών σχολείων, παιδικών σταθμών, ή για λόγους στέγασης, η υπεράσπιση του πράσινου και των πάρκων, οι λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονιές, οι συλλογικές κουζίνες, τα ταμεία αλληλοϋποστήριξης μεταξύ ανέργων, φτωχών, συνταξιούχων, η αλληλεγγύη μεταξύ αγωνιζόμενων κομματιών, η αυτοοργάνωση με κάθε τρόπο, σε όλα τα επίπεδα, από τη μικροκλίμακα της γειτονιάς, μέχρι την οργάνωση μιας απεργίας από τα κάτω, από την καθημερινή ζωή μέχρι τον πολιτικό αγώνα, δεν είναι απλά προτάσεις εναλλακτικής αντίστασης. Είναι εργαλεία που αφορούν τόσο την επιβίωσή μας, όσο και το να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας. Είναι μέσα που αντανακλούν στο τώρα τις μορφές και τις δομές μιας άλλης κοινωνίας. Είναι εν τέλει οι κοινωνικοί αντιθεσμοί που πρέπει να οικοδομήσουμε, το πεδίο στο οποίο οι κρυμμένες κοινωνικές δυναμικές πρέπει να συνενωθούν, να έρθουν στην επιφάνεια και να επιχειρήσουν να ξεπεράσουν μια και καλή τον καπιταλιστικό τρόπο ζωής. Ας μιλήσουμε λοιπόν για την αλληλεγγύη, για τον αγώνα, για την αντίσταση, για τη συλλογική ζωή. Ας πάρουμε τους δρόμους και τις πλατείες και όχι τα τσιμεντένια κλουβιά της αποξένωσης, του άγχους, της καταπίεσης.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ενάντια στο φόβο, το ρατσισμό και τον κοινωνικό κανιβαλλισμό

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΥ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά "εργαλειοφόρος"

ergaleioforos.squat.gr

Λίγα λόγια για την ταινία:

Ο Βασιλιάς, γυρισμένος το 2002 από το Ν. Γραμματικό, είναι μια ταινία που βασίζεται σε αληθινά γεγονότα. Ο σκηνοθέτης διάβασε όσα διαδραματίστηκαν σε ένα μονόστηλο κάποιας εφημερίδας και αποφάσισε να τα αποτυπώσει στην οθόνη. Όλες οι συντηρητικές αντιλήψεις μιας κοινωνίας περιγράφονται στο έργο. Ξενοφοβία, φόβος, μικροιδιοκτησία, στοιχεία ενός ρατσισμού στην πιο "καθαρή" του μορφή. Η αποδομηση της "αγίας" ελληνικής επαρχίας συντελείται με την βοήθεια ενός αντι-μπάτσου.

Αν όλον αυτόν τον καιρό μιλάμε για την περιβόητη κρίση, θα πρέπει τελικά να προσπαθήσουμε να δούμε αν όλη αυτή η κατάσταση αφορά μόνο το πεδίο της οικονομίας ή συνολικά την πολιτική, οικονομική και κοινωνική διάσταση της καθημερινότητας. Όλοι βλέπουμε και βιώνουμε πρωτόγνωρες καταστάσεις τόσο όσον αφορά την επιβίωσή μας, με την ανεργία, την ανασφάλεια, τα κοψίματα μισθών, επιδομάτων, αλλά και όσον αφορά το που τελικά οδηγείται όλη αυτή η κατάσταση. Καθώς μοιάζουμε να βουλιάζουμε ολοένα και περισσότερο σε μια κατάσταση ύφεσης ,το μόνο που φαίνεται ξεκάθαρα είναι ότι αυτή η κρίση καταστρέφει ακόμη περισσότερο τις ζωές εκατομμύριων προλετάριων. Είναι προφανές όσο τίποτα άλλο πια ότι οι "σοσιαλιστικές" μεγαλοστομίες για «λεφτά που υπάρχουν» και τα οράματα για την παρουσία της χώρας ως ισότιμου κράτους μέσα στο ευρωπαϊκό άρμα ήταν ένας συγκεκριμένος σχεδιασμός εκ μέρους του κεφαλαίου. Ότι συμβαίνει αυτόν τον καιρό στην Ελλάδα, σίγουρα έχει συμβεί και σε άλλα μέρη του κόσμου (Αργεντινή, Εκουαδόρ, Τουρκία). Η ελληνική κοινωνία αποτελεί ένα μεγάλο πολιτικοοικονομικό πείραμα για τους κυρίαρχους. Μετράνε αντιδράσεις, δυνάμεις και τακτικές, καθώς το παιχνίδι πλέον έχει ανοίξει σε ολόκληρο τον πλανήτη με το κεφάλαιο να βρίσκεται σε μια συνθήκη που μοιάζει σαν τέλος μιας συγκεκριμένης εποχής. Με λίγα λόγια, όσα ξέραμε, όσα βιώναμε, υπόκεινται σε βίαιη αναπροσαρμογή. Τα νέα δεδομένα από μεριάς των αφεντικών απαιτούν και μια νέα κοινωνία, μια νέα συναίνεση εκ μέρους των από κάτω. Το ζήτημα είναι πως και με ποιο τρόπο αυτή η συναίνεση θα παραχθεί.

Δύο και πλέον λοιπόν χρόνια μετά την έλευση της κρίσης και στην Ελλάδα, παρατηρούμε να μην υπάρχει μεταξύ των πληττόμενων κοινωνικών κομματιών μια πλατιά, κοινή αντίληψη και πρόθεση για το τι πρέπει τελικά να γίνει με τον αγώνα, την αντίσταση, την αλλαγή, το πολιτικό σύστημα, την κρίση. Αντίθετα, μπορούμε να δούμε ότι πέρα από ένα κόσμο που αγωνιά να μιλήσει, να κάνει κάτι αλλά βρίσκεται σε σύγχυση και φόβο, υπάρχουν αρκετοί που συναινούν στα όσα γίνονται θεωρώντας τα μέτρα και τη λεηλασία των ζωών μας σωστά για τη σωτηρία της χώρας. Ακόμη, ένα άλλο ποσοστό συνεχίζει να πιστεύει στις ατομικές λύσεις, έχοντας ίσως ακόμη κάποια αποθέματα, κάποιες καβάτζες. Και σίγουρα ανάμεσα σε όλα αυτά, είτε λόγω κυρίαρχης ιδεολογικής προπαγάνδας, είτε λόγω άρνησης, το μεγαλύτερο κομμάτι του κόσμου μάλλον δεν έχει αντιληφθεί το μέγεθος της κατάστασης. Κουβαλά ταυτόχρονα πάνω του ένα κάρο αξιώματα και διαστρεβλώσεις που δεν του επιτρέπουν εν τέλει να δει τη θέση του. Αν συγκεντρώσουμε το σύνολο των κοινωνικών φαινομένων που επιβιώνουν, τις κοινωνικές εντάσεις που δημιουργούνται στο εσωτερικό κυρίως των πόλεων, τις στρατηγικές του κεφαλαίου, την αλλαγή δομής της κοινωνίας και της ζωής τις τελευταίες δεκαετίες, μπορούμε σιγά σιγά να ξετυλίξουμε το μπλεγμένο κουβάρι της κατάστασης που έχουμε αυτήν τη στιγμή μπροστά μας.

Η ελληνική κοινωνία, έχει περάσει από πολλά στάδια. Από μια χώρα του νότου με σφοδρές συγκρούσεις σε ευρωπαϊκό εταίρο. Από μια κοινωνία με βαθύ διχασμό σε μια κοινωνία φαινομενικά ενοποιημένη. Από μια κοινωνία με τον περισσότερο πληθυσμό κοινωνικά αποκλεισμένο σε μια κοινωνία που ενοποιητικό της στοιχείο ήταν κυρίως το κράτος ως αμφίδρομη πελατειακή σχέση. Από μια χώρα που έμοιαζε εκτός, παρουσιαζόμενη ως κακόμοιρη σε μια χώρα με «μεγάλες», «ένδοξες» στιγμές όπως οι ολυμπιακοί αγώνες. Την κρίσιμη αυτή στιγμή φέρνει στην επιφάνεια συντηρητικά πολλές φορές χαρακτηριστικά, ρατσισμό, φόβο. Η περιρρέουσα κατάσταση βγαίνει εκτός ελέγχου, μετά και τα τελευταία πογκρόμ που έγιναν στην Αθήνα από ακροδεξιούς, ύστερα από την τραγική δολοφονία του 44χρονου Μανώλη Καντάρη και τις φυλετικού-ρατσιστικού υπόβαθρου επιθέσεις που ολοένα και πληθαίνουν. Όλοι μιλούν καθημερινά για τους μετανάστες, την κρίση, την εγκληματικότητα, σαν μια εικόνα, σαν όψεις ενός και μοναδικού προβλήματος. Συμπληρωματικά σε αυτά έρχεται και η ψευδής αντίληψη για την "απουσία" του κράτους (το γνωστό «δεν υπάρχει κράτος»), το οποίο διοικούμενο από κάποιους "μη ικανούς" μοιάζει να μην μπορεί πλέον να βάλει μια τάξη στην κοινωνική πραγματικότητα. Μεγάλα κοινωνικά κομμάτια γύρω μας είναι βυθισμένα μέσα στην οργή, την απελπισία, ευνοώντας σε τέτοιες κρίσιμες περιπτώσεις πολλές και διάφορες βαθιά αντιδραστικές συμπεριφορές και καταστάσεις να αναδυθούν. Το ρατσισμό, την ξενοφοβία, το φόβο για το διπλανό, ακόμη και το φόβο να πάμε μια βόλτα στην γειτονιά μας.

Δίπλα σε όλα αυτά πρέπει να βάλουμε και τον ατομισμό, κύριο και βαθύ χαρακτηριστικό του καπιταλισμού που αναδύεται ως η αυτονόητη κοινωνική και ατομική συμπεριφορά τις τελευταίες δεκαετίες. Τι είναι όμως ο ατομισμός. Απλά το δε νοιάζομαι για κανέναν δεν επαρκεί σαν ανάλυση. Είναι ένα πλήθος αντιλήψεων και συμπεριφορών, που εν τέλει μετατοπίζουν το πεδίο της ζωής και της αντίληψης για τη δομή του κόσμου πάνω στην κάθε μονάδα. Ξεριζώνουν όλα τα εγγενή και αυθόρμητα χαρακτηριστικά που οι από κάτω είχαν αναπτύξει σαν στοιχεία επιβίωσης, διασκέδασης, κουλτούρας. Αυτό έγινε εύκολα. Ο κόσμος έφυγε από τα εργοστάσια, έφυγε από τις πλατείες, έφυγε από τη στοιχειώδη συλλογική ζωή που είχε θέλοντας και μη στη γειτονιά, στο χωριό , στην πόλη και χώθηκε στο όνειρο του διαμερίσματος, του δημοσίου, της αντιπαροχής, της ταξικής ανέλιξης, στροβιλιζόμενος γύρω από το πως θα αποκτήσει πολλά, πιο πολλά, πως θα είναι ο καλύτερος στη δουλειά , στο αμάξι, στο φαίνεσθε. Το άγχος και οι παθογένειες που εμφανίστηκαν στο σώμα της κοινωνίας τελικά αφορούν τους πάντες.

Οι τρόποι που οι «παλιοί» είχαν για να προσπερνούν όλα αυτά σε πρωτογενές επίπεδο (επικοινωνία, απλότητα, συντροφικότητα) επιβιώνουν στη σφαίρα του γραφικού, καθώς παρατηρούμε έναν κόσμο που λατρεύει να κατακεραυνώνει λεκτικά τους πάντες αλλά να μη συγκρούεται ποτέ, που τον κλέβουν εδώ και πολλές δεκαετίες και νιώθει συνένοχος (το περίφημο "μαζί τα φάγαμε" βρίσκει παραδόξως και υποστηρικτές), που μαθαίνει να κατανοεί τον κόσμο ξαπλωμένος στα ντιβάνια των ψυχολόγων, που όταν κονόμησε δύο επιδοτήσεις ξέχασε το παρελθόν του βγάζοντας αντί για ταξική αλληλεγγύη όλα τα μικροαστικά κόμπλεξ πάνω στους μετανάστες. Μια κατάσταση που σίγουρα το μόνο που προσφέρει στον καθένα είναι μια επίπλαστη επιβίωση στη βάση των ψευδαισθήσεων, στη σύνδεση της ιδιοκτησίας με την κοινωνική ύπαρξη, στο φόβο για το άλλο ως κοινωνική συμπεριφορά, στον αποκλεισμό, στην κατασκευή εχθρών.

Όλο αυτό σίγουρα βολεύει τους αφέντες μας. Μας έχουν κλεισμένους στα σπίτια μας, στη δουλειά, στο άγχος. Το μόνο που μάθαμε σαν απόλαυση δεν είναι η συνύπαρξη αλλά η κατανάλωση. Σήμερα όμως που το πράγμα ζορίζει, ένα όπλο που έχουμε είναι η μνήμη μας και η θέληση να σπάσουμε το φόβο που υπάρχει τριγύρω. Να βρεθούμε, να συναντηθούμε, να μιλήσουμε, όλοι οι καταπιεσμένοι, ντόπιοι και ξένοι για τα κοινά μας προβλήματα. Να ξανακάνουμε τις γειτονιές, τις πλατείες και τα πάρκα μέρη αντίστασης, συλλογικοποίησης, ζύμωσης. Ο φόβος είναι επίπλαστος και βασίζεται στον διαχωρισμό των καταπιεσμένων σε στρατόπεδα με σκοπό την αλληλοεξόντωση τους. Όσο όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, μας αφορούν όλους αρκεί να το συνειδητοποιήσουμε.